

دلاوران رزمنده خلق

یادی از رفیق قدیر

در هوای درهم شبگیر

چیست این سلول
چیست این دیوارهای پست بی روزن
جز برای یک دوروزی بیش
پایداری های لرزان در مسیر سیل
سیل بنیان کن

*

خنده ام میگیرد از تذویر نامردان
گریه ام خاموش وار اما، به گلزاران جان جاریست:
گرچه دیهیم شب آلودست با خون رفیقانم
وبه خون رفیقانم نیز
جنده- دیومردم آزاری
قحبه پیر تبهکاری

در کمپته، قلعه کشتار
همچنان سرگرم خونخوار است
لیک میدانم
و چو توفانهای سهم انگیزی خوانم:
ای به باغ خون نشسته
دست ها
پاها
آ... ای چشمان خون بالا
در هوای در هم شبگیر
پشت سنگرهای سرخ سازمان عشق
پشت ابر شعله و باروت
با صداهای که میخواند خروس خشم روی بامهای خانه مردم
پشت این شب
این شب فرتوت
صبح مردم
صبح بیدار است
"سعید سلطانپور"

سال 1355 بود که با رفیق قدیر آشنا شدم. رفیق قدیر در آن زمان بحیث مامور مدیریت محاسبه پوهنتون کابل ایفای وظیفه مینمود. گرچه از آن زمان تاکنون مدت مدیدی سپری میشود و سوانح مکمل آن رفیق بیادم نیست و نمیدانم که از کدام مکتب فارغ الحاصل گردیده بود. بهر صورت جادارد که از شعله ای بودن این رفیق مبارز، یادی به عمل آورم. به گفته خودش در یک خانواده فقیر در کابل متولد گردیده بود و با مشکلات روزمره اقتصادی و اجتماعی دست و گریبان بود. در زمان متعلمی اش روزانه بعد از ظهر در یکی از دکان های شیشه فروشی به شاگردی مشغول بود و از آن طریق خرچ مکتب و پول قلم و کاغذ را تهیه مینمود و به بسیار مشکلات توانسته بود سند فراغت صنف دوازدهم را حاصل نماید و نسبت مشکلات اقتصادی نتوانسته بود به تحصیلات عالی خویش در پوهنتون ادامه دهد. موصوف یکی از شعله ای های بود که بگفته خودش در ایام نوجوانی زمانیکه صنف هفتم و هشتم مکتب بود به جریان دموکراتیک نوین (شعله جاوید) علاقمند گردیده و بالاخره به

یکی از رهروان وفاداران جریان مبدل گردید. رفیق قدیر جوان خوش برخوردپرکار، پرتلاش و پرمطالعه بود. از رویونیست های باند خلق و پرچم و گروه "اخوان" نفرت داشت. از انشعاب شعله ای جاوید شاکی بود و همیشه انتقادیون به رهبری داکتر فیض را مورد ملامت قرار میداد که چرا تضادهای درون جنبش را تا سرحد جدائی و انشعاب از شعله جاوید ادامه دادند. وی متذکر میگردد که بسیاری از علاقمندان و رهروان شعله جاوید را می شناسد که بعد از انشعاب داکتر فیض از جریان دموکراتیک نوین (شعله جاوید) مأیوس و بی ار تباط گردیده از سیاست کنار ه گیری نمودند، زیرا به خوبی و آسانی تفکیک کرده نمی توانستند که کدام طرف حق به جانب است و همیشه میگفتند که چرا رفقای بالائی و رهبران ما با هم جور نمی آیند و اختلافات شان را بطور اصولی حل و فصل نمیکند. بعد از انشعاب "سازمان جوانان مترقی" جریان دموکراتیک نوین (شعله جاوید) از هم پاشید و انتقادیون هم نتوانستند قناعت رهروان جریان دموکراتیک نوین (شعله جاوید) را که اکثریت شان را متعلمین و محصلین تشکیل میداد فراهم نمایند و باصطلاح مردم ما رهروان دردشت سرگردان ماندند. البته موقعیت هر کدام از این شعله ای ها متفاوت بوده بعضی از آن ها به کلی مأیوس گردیده از مبارزه دست برداشتند؛ بعضی شان نظر به توان فکری و درک خویش از مسایل جنبش مستقلانه به مبارزه ادامه دادند و عده ای از آنها به صفوف انتقادیون پیوستند. رفیق قدیر از آن عده انقلابیون بود که بعد از انشعاب هم شعله ای باقیماند و بر ضد نظریات اکونومیستی "گروه انقلابی" به مبارزه برخاست و در پخش و اشاعه نوشته "انقلاب سرخ است یا اکونومیزم بورژوازی" که به جواب نوشته داکتر فیض تحت عنوان "با طرد اپورتونیزم در راه انقلاب سرخ به پیش رویم"، در یادلانه حصه گرفت و امیدوار بود که رفقا بار دیگر پیرامون خط انقلابی که رفیق اکرم یاری ترسیم نموده متشکل شده و به فعالیت منسجم انقلابی و جلب و جذب دوباره در بین جوانان همت خواهند گماشت. با دریغ و درد که بعد از کودتای ننگین و شوم 7 ثور 1357 رفیق قدیر نیز مانند هزاران انقلابی دیگر از طرف باند جنایتکار و آدمکش وطن فروشان خلق و پرچم و بباداران سوسیال امپر یالیست شان دستگیر گردید و بعد از شکنجه های غیر انسانی اعدام گردید و به جاودانگی پیوست. یادآوری از دلاوران رزمنده خلق بخاطر آن است تا یاد این رزمندگان را گرامی بداریم و در راه که باخون آنها گلگون شده است به پیش رویم. در شرایط فعلی که کشور ما در اشغال نظامی امپریالیزم جنایتکار امریکا و قوای ناتو به سر میبرد و تمام وطن فروشان خلقی پرچمی، جهادی - طالبی، شئونیست های "افغان ملتی"، "سازائی"

و تسلیم طلبان فرومایه در دولت دست نشانده کرزی باهم متحد شده اند اشغالگری راکمک و وطن فروشی و انقیاد را دموکراسی جلوه میدهند . دفاع از انقلابیون جان باختۀ شعله ای که در مبارزه برضد امپریالیزم و سوسیال امپریالیزم جان های شیرین خویش را فدا کرده اند، وظیفه تمام نیروهای انقلابی و وطن پرست را تشکیل میدهد.نیروهای انقلابی و وطن پرست فقط با وحدت ،اتحاد و یکپارچگی میتوانند بر دشمنان مردم افغانستان فایق گردیده و دولت دموکراتیک نوین را پیریزی نموده آرمان و خواستهای شهدای گلگون کفن شان را تحقق بخشند.